

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **K. M.**, nar., Alžír
zastoupen Mgr. Umarem Switatem, advokátem,
sídlem Dědinova 2011/19, Praha 4,
proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační
politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 10. 2019, č. j. MV-142536-2/OAM-2019,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zastaveno řízení o žádosti o mezinárodní ochranu podle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

2. Žalobce namítá, že žalovaný mu nedal prostor k tomu, aby uvedl důvody, které jej vedly k podání opakované žádosti. Žalovaný ani nezjistil, o jaké nové skutečnosti žalobce žádost opírá. Žalobce v této souvislosti poukazuje na to, že nové skutečnosti uvedl.
3. V zemi původu byl žalobce naposledy před 13 lety, přičemž veškeré vazby, které k ní měl, byly zpřetrhány. V zemi původu byl odsouzen k trestu odnětí svobody v délce 33 let, což s ohledem na jeho věk a kruté podmínky tamních věznic, je trest doživotní. Hrozí mu kruté zacházení, mučení a bití, důvodně se obává také krevní msty. Zároveň by se žalobce v zemi původu ocitl v pozici cizince bez jakékoli pomoci ze strany rodiny, známých či státu.
4. Žalobce žije na území ČR dlouhodobě s partnerkou, která je občankou ČR. Plánují založení rodiny. V této souvislosti je proto rozhodnutí nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce, rozdělilo by funkční rodinu. Takový zásah by podle žalobce byl porušením zákona o pobytu cizinců, Ústavy ČR a Listiny základních práv a svobod. Žalobce dále poukazuje na to, že na území ČR si vytvořil kvalitní zázemí. Žalobce má za to, že by mu měl být udělen azyl za účelem sloučení rodiny, a dále z humanitárních důvodů. Žalobce navrhuje provést jeho výslech.
5. Žalovaný s žalobou nesouhlasí. Při rozhodování vzal v úvahu všechna tvrzení žalobce a přihlédl k nim. Vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci a shromáždil adekvátní informace o zemi původu žalobce. Přijaté řešení podle něj odpovídá okolnostem případu a bylo dostatečně odůvodněno. Žádost žalobce je již devátou v pořadí. Žalobce neuvedl v žádosti žádné relevantní nové skutečnosti ani netvrdil podstatnou změnu okolností. V Alžírské demokratické a lidové republice nedošlo od doby posuzování jeho předchozí žádosti (srpen 2019) k žádné změně, která by mohla mít na posouzení vliv. Alžírsko se naopak považuje za tzv. bezpečnou zemi původu.
6. Z obsahu spisového materiálu, vyplynuly následující, pro rozhodnutí podstatné skutečnosti:
7. Žalobce podal dne 7. 10. 2019 žádost o udělení mezinárodní ochrany, přičemž se jednalo o žádost již devátou v pořadí.
8. Rozhodnutím ze dne 8. 10. 2019 žalovaný žalobci mezinárodní ochranu v žádné formě neudělil. Žalovaný při posouzení žádosti vycházel z materiálů k předchozím žádostem žalobce, a dále z informací, které si opatřil o jeho zemi původu. Konkrétně vycházel z Informace OAMP MV ČR Alžírsko – Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 12. 6. 2018. Žalovaný uvedl, že postupoval podle § 11a odst. 3 zákona o azylu, dle kterého pokud se nelze s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů dle § 12 zákona o azylu, nebo k hrozbě vážné újmy dle § 14a zákona o azylu důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování, nebo že mu hrozí vážná újma, ministerstvo usnesením řízení zastaví. Žalobce žádné konkrétní důvody podání žádosti neuvedl, přestože byl o této povinnosti, pokud chtěl žádost opakovaně posuzovat, poučen. Žalovaný proto dospěl k závěru, že žalobce žádné nové relevantní skutečnosti neuvedl, nepoukázal ani na žádnou změnu okolností. Ani žalovaný žádné změny v tomto směru neshledal. Naopak uvedl, že v Alžírsku nedošlo od dob posouzení předchozí žádosti k žádné změně a tato země je považována za tzv. bezpečnou zemi původu.

9. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť postupoval dle § 51 odst. 1 s.ř.s. Soud nařízení jednání nepovažoval za nutné, žalovaný s takovým postupem souhlasil a žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil, jeho souhlas tak byl presumován.
11. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
12. Podle § 11a odst. 3 zákona o azylu: *„Podal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování, že mu hrozí vážná újma nebo že již splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 13 a 14a, ministerstvo řízení usnesením zastaví. Usnesení o zastavení řízení lze vydat do 10 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ministerstvo usnesení o zastavení řízení doručí cizinci na místě nebo na adresu místa pobytu na území, byla-li cizincem při podání další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedena; jinak se usnesení o zastavení řízení uloží po dobu 10 dnů v azylovém zařízení, kde byl cizinec naposledy hlášen k pobytu, a oznámení o uložení písemnosti se vyvěsí na úřední desce v tomto azylovém zařízení. Podání žaloby proti usnesení o zastavení řízení nemá odkladný účinek.“*
13. Soud úvodem konstatuje, že institut další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl bez vlastní viny uplatnit během předchozího řízení. Zpravidla se přitom bude jednat o takové skutečnosti, k nimž došlo v důsledku plynutí času. Jako takové lze připomenout např. změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele.
14. Žalobce v žalobě namítá, že žalovaný mu nedal prostor k tomu, aby uvedl důvody, které jej vedly k podání opakované žádosti, že nezjistil, o jaké nové skutečnosti žalobce žádost opírá, přičemž žalobce má zároveň za to, že nové skutečnosti uvedl. Tato tvrzení žalobce však nemají oporu ve správním spisu. V žádosti ze dne 7. 10. 2019, žalobce pouze obecně uvedl, že žádá o udělení mezinárodní ochrany v ČR, aniž by jakkoli tuto žádost konkretizoval, natož aby uvedl nová tvrzení či poukázal na změnu okolností.
15. Podmínkou pro přijatelnost další opakované žádosti je, že se musí jednat o takové skutečnosti či zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. V této souvislosti soud připomíná, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Jak již Nejvyšší správní soud vyslovil ve svém rozsudku ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005–86: *„Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní*

orgán jeho žádost posoudí.“ Nejvyšší správní soud dovodil, že pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze k jeho tíži a nelze akceptovat, že by neunesení břemene tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

16. Žalobce nejen, že neuvedl žádné nové skutečnosti, ani nepoukázal na změnu okolností, ale svou žádost neodůvodnil vůbec. Ani v žalobě nespecifikoval, které důvody mu žalovaný neměl umožnit uvést.
17. V žalobě žalobce zmiňuje, že v zemi původu byl naposledy před 13 lety, vazby k ní proto byly podle něj již přetrhány. Poukázal též na to, že mu s ohledem na odsouzení k trestu odnětí svobody hrozí kruté zacházení. Zároveň se obává, že se při návratu ocitne ve vlasti v pozici cizince, bez možnosti pomoci. Uvedená tvrzení však žalobce v žádosti vůbec neuvedl, žalovaný se jimi proto ani nemohl zabývat. Ani soud tedy nemůže provést přezkum posouzení těchto důvodů žalovaným. Není proto zapotřebí doplnit dokazování navrhaným výslechem. Žalobce měl dostatečný prostor tyto skutečnosti uvést již v žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Lze však konstatovat, že nebezpečí výkonu trestu v zemi původu již uvedl v předchozí žádosti a tato skutečnost byla předmětem rozhodnutí o neudělení azylu ze dne 14. 6. 2018, nejedná se tak o nové tvrzení. Délka pobytu mimo území původu není bez dalšího azylově relevantním důvodem, zejména pokud se žalobce na území ČR zdržoval bez oprávnění k pobytu či na základě fikce dané řízením o udělení azylu, o který opakovaně žádal a následně žádost bral zpět. Četnost takového postupu vede k jednoznačnému závěru o účelovosti právě k dosažení fikce pobytu, resp. vytvoří dalších překážek k realizaci vyhoštění. Pokud jde o také až v žalobě uvedený důvod, vztah žalobce s jeho partnerkou s poukazem na to, že v případě vycestování dojde k narušení rodinných vztahů žalobce, a námitku, že měl žalovaný žalobci udělit azyl z humanitárních důvodů, pak i kdyby žalobce tyto důvody zmínil již v žádosti, neumožňuje § 11a odst. 3 zákona o azylu na jejich základě žádost posoudit jako přípustnou.
18. Žalovaný se přes absenci tvrzení žalobce zabýval posouzením, jsou-li zde okolnosti, které by nasvědčovaly, že by žalobce mohl být ve vlasti pronásledován dle § 12 zákona o azylu, nebo že by mu mohla hrozit újma dle § 14a zákona o azylu.
19. Odůvodnění rozhodnutí proto ob stojí i ohledně požadavků uvedených v rozsudku ze dne 3. 10. 2017 č. j. 9 Azs 185/2017-38, kde Nejvyšší správní soud dovodil, že: *„Na odůvodnění tohoto rozhodnutí je proto třeba klást nároky, které rozšířený senát zformuloval ve vztahu k rozhodnutí o opakované žádosti dle dřívější právní úpravy. Ve všech těchto případech je třeba trvat na tom, aby ministerstvo zdůvodnilo jednak svůj závěr, že cizinec ve své žádosti neuvedl relevantní důvody, které nemohl uplatnit v předchozích žádostech, jednak že v zemi jeho původu nedošlo k podstatným změnám, které by mohly mít vliv na případné udělení mezinárodní ochrany.“*
20. I rozhodnutí o další opakované žádosti je potřeba dostatečně odůvodnit ohledně relevantních změn v situaci v zemi původu žalobce. Žalovaný politickou a bezpečnostní situaci v zemi žalobce posuzoval na základě Informace OAMP MV ČR ze dne 12. 6. 2018 a došel k závěru, že situace v zemi se od předchozí žádosti žalobce nezměnila. Zároveň doplnil, že Alžírsko je podle vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, považováno za bezpečnou zemi původu.

21. Soud uzavírá, že žalovaný vycházel při posouzení věci z adekvátních podkladů a skutkový stav dostatečně zjistil, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, zjistil všechny okolnosti a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Rozhodnutí proto není nezákonné a soud neshledal deficit v postupu žalovaného a nedošlo ani k žádnému z tvrzených porušení ustanovení právních předpisů.
22. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
23. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 22. dubna 2020

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce